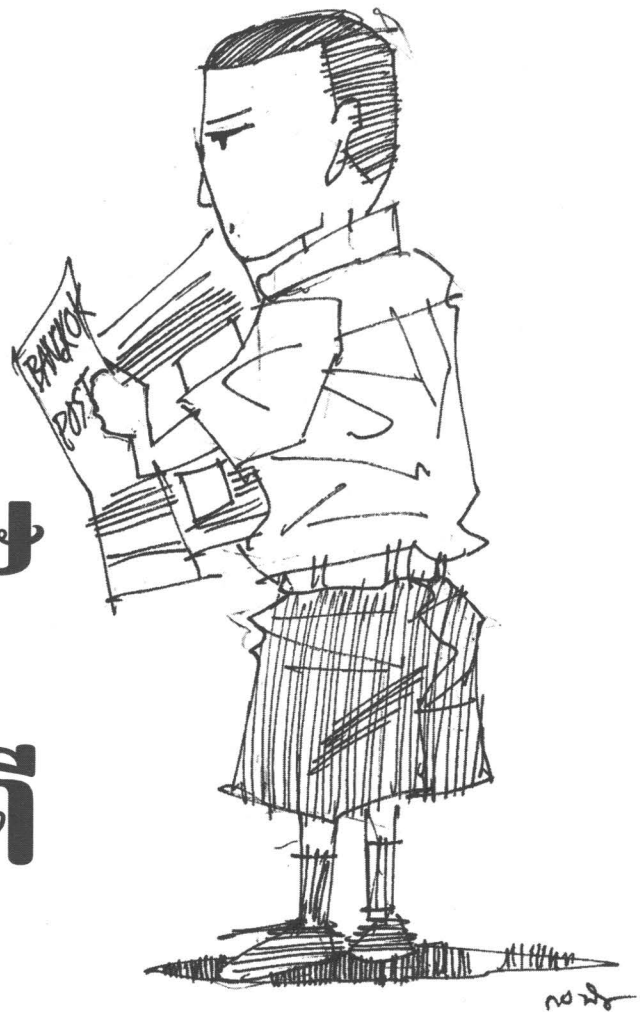


ภาษาอังกฤษ กับผม... ทำใจ(ให้)ดี

สันติสุข จงมันคง



คำถาม : ทำไมถึงสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ไปเรียนเมืองนอก

คำตอบ : คงเพราะหลายปัจจัยที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงบวก และโอกาสรอบๆ ตัวที่มีมาตลอด ปัจจัยหลักๆ ที่ว่าคงแบ่งเป็น 3 ปัจจัย คือ

1. พ่อแม่
2. ครูอาจารย์ เพื่อนๆ พี่ๆ
3. วิชาชีพ



สันติสุข จงมันคง

- รองกรรมการผู้อำนวยการ บริษัท แกรมมี่ (มหาชน) จำกัด
- กรรมการผู้จัดการ บริษัท เอ็กซ์ทรอกาโนเซอร์ จำกัด

ตำแหน่งข้างต้นนี้แนะนำผู้เขียนอย่างเป็นทางการ แต่บทความที่เขียนอย่างเป็นทางการเป็นของตนเอง จริงใจ และไม่อิงวิชาการใดๆ นี้ น่าจะแนะนำตัวตนที่แท้จริงของผู้เขียนได้ดีกว่า และทำให้เรารู้ว่าการไปหาความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อสนอง 'need' เป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ มีแรงจูงใจที่ทำให้รู้จริงและใช้ได้จริง

1. พ่อแม่

- พ่อพูดและอ่านภาษาอังกฤษได้ดีมาก ทั้งๆ ที่เรียนจบโรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก แต่ประหม่ปลาย
- แม่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นสำเนียงฝรั่งจริงๆ เพราะตอนเด็กๆ แม่ผมเคยเป็นพี่เลี้ยงเด็กฝรั่ง (เด็กนานาชาติ) ในโรงเรียนอนุบาลนานาชาติ
ผมเห็นและได้ยินพ่อแม่พูดอ่านอังกฤษได้ตั้งแต่ผมเป็นเด็ก ผมจึงอยากพูดได้ อ่านได้บ้าง



2. ครูอาจารย์ เพื่อนๆ พี่ๆ

- สมัยประถม ผมเรียนที่โรงเรียนพาณิชยศึกษาลัย หัวมุมถนนสีลม ตำราภาษาอังกฤษของที่นี่แปลกมาก เอาตำราของรุ่นพี่มาให้รุ่นน้องเรียน
ผมภูมิใจมาก ตอนอยู่ ป.7 แต่ตำราภาษาอังกฤษเป็นตำราของ ม.ศ.3
- สมัยมัธยมผมเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก (โรงเรียนเดียวกับพ่อผม) สมัยนั้นก้าวหน้ามาก ตำราหลายวิชาที่ไม่ใช่วิชาภาษาอังกฤษแต่ใช้ภาษาอังกฤษเล่มหนาๆ ไม่ว่าจะเป็นวิชาพีชคณิต เรขาคณิต และตรีโกณ
ยอมรับว่ายากมากๆ แต่ก็ผ่านมาได้ โดยมีพื้นฐานภาษาอังกฤษติดตัวมาอีก
- ส่วนวิชาภาษาอังกฤษที่นี่ก็จะมีภาระนั้ให้อ่านออกและเข้าใจอย่างจริงจัง จึงมีวิชาให้อ่านหนังสือ Pocket Book ภาษาอังกฤษที่อาจารย์คัดมาให้เราเลือกเอง โดย

นักเรียนทุกคนต้องออกมาเ้าอ่านหน้าชั้นด้วยเสียงอันดัง แถมด้วยการสอบคำศัพท์ ที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อนมากมาย
ได้ผลครับ คำศัพท์เหล่านั้นผมยังจำมาได้ถึงปัจจุบันนี้

- ที่โรงเรียนนี้ ผมมีเพื่อนเก่งๆ มากมาย สำหรับภาษาอังกฤษผมได้เพื่อนเป็นครูอยู่คนหนึ่ง เขาแนะนำว่าถ้าอยากเก่งภาษาอังกฤษเหมือนที่เขาเก่งให้ทำ 2 อย่างคือ
อย่างแรก - ท่อง Dictionary ทุกวัน อย่างที่ 2 -ให้อ่าน Bangkok Post โดยไม่ต้องเปิด Dictionary (คือเดาๆ เอา เดาเรื่อยๆ อ่านทุกวันก็จะจับความได้เอง)
ผมได้ทดลองทำตามที่เขาแนะนำ อยู่พักหนึ่ง มันได้ผลจริงๆ คือรู้ศัพท์เพิ่มและเข้าใจภาษาข่าว (ภาษาอังกฤษ) เพิ่มขึ้น
- สมัยนั้นบังเอิญผมไปเป็นนักร้องประสานเสียงของโรงเรียนด้วย มีผลให้ต้องท่องเนื้อร้องเพลงภาษาอังกฤษมากมาย

ผมว่าการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นสื่อกลางอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เรารู้สึกเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

- สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผมเรียนที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ภาคสมทบ (เรียนตอนกลางคืน 2 ปีแรก) ช่วงนั้นผมฝันอยากเป็นนักสร้างภาพยนตร์ อยากเป็นนักโฆษณา ผมจึงเริ่มแสวงหาตำราวิชาชีพอ่าน บังเอิญส่วนใหญ่เป็นตำราภาษาอังกฤษ บางเล่มก็อ่านไม่จบและไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ที่ได้ติดตัวมาแน่ๆ คือ ผมเริ่มท่องคำศัพท์ Technical Term ซึ่งมักจะมียูในท้ายเล่มของตำราภาษาอังกฤษ
- ช่วงนั้นผมยังติดเพื่อนเก่าสมัยมัธยม จึงเดินสายไปหาเพื่อนในช่วงกลางวันที่ผมไม่มีวิชาเรียนและก็ได้โอกาสเข้าไปใช้บริการในห้องสมุดแทบทุกคณะทั้งในจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ และศิลปากร
ช่วงนั้นผมค้นพบความเปลี่ยนแปลงในตัวเอง เป็นความเปลี่ยนแปลงเชิงบวก คือสมัยมัธยมรู้สึกว่าโดนบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ แต่ในระดับมหาวิทยาลัยแล้วผมกลับได้ใช้พื้นความรู้ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์มากที่สุดในการเรียนรู้ตำราวิชาชีพที่ผมจะทำเป็นอาชีพต่อไป
- โชคดีเป็นของผมอีกครั้งเมื่อได้ไปฝึกงานตอนปี 2 คือ ได้ฝึกงานที่เครือพีรามิต ที่นั่นบังเอิญมีรุ่นพี่เค้าเอ็นดู เลยมอบหมายงานให้ 2 อย่าง อย่างแรกคือจัดระเบียบห้องสมุดภาพยนตร์ต่างประเทศ ผมต้องจัดเอกสารที่เรียกว่า Promotion Kit ภาษาอังกฤษให้เป็นระเบียบ จึงต้องอ่านทุก

แผ่นจัดเป็นหมวดหมู่ A-Z ผมได้รู้เรื่องกลยุทธ์การตลาดของภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะไปฉายทั่วโลก แกรมรู้ศัพท์ Technical Term ในวิชาชีพจริงๆ อีกมากมาย อย่างที่สองคือ ต้องดูหนังต่างประเทศวันละ 2-3 เรื่องเพื่อคัดเลือกและเสนอความเห็นว่ามีหนังเรื่องไหนควรนำมาลงโรง เชื่อมัยครับ หนังทุกเรื่องที่ผมดูไม่มี Sub Title คำบรรยายเป็นไทยเลย

ผมค้นพบการเรียนภาษาอังกฤษอีกวิธี นอกเหนือจากการอ่าน Bangkok Post โดยไม่เปิด Dictionary ก็คือการดูหนังฝรั่งที่ไม่มี Sub Title ไทยนั่นเอง

3.วิชาชีพ

- เมื่อเรียนหนังสือจบระดับปริญญาตรี ผมก็ได้ทำงานวิชาชีพโฆษณาสมัครใจคือ ได้เริ่มงานที่ Premier Marketing ช่วงนั้นพวกคนโฆษณาจะพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษกันมาก อาจเพราะเป็นอาชีพสมัยใหม่ที่ต้องอาศัย Technical Term เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารกันเอง และสื่อสารกับลูกค้า ทั้งที่เป็นคำศัพท์ภาษาโฆษณา และคำศัพท์ภาษาการตลาดที่ไม่มีคำแปลในพจนานุกรมไทย
- จนถึงทุกวันนี้ ผมทำงานอยู่ที่ GMM Grammy ผมก็ยังคงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการทำงานในวิชาชีพใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา

สรุปแล้ว : ที่ผมสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้ทั้งๆ ที่ไม่ได้ไปเรียนเมืองนอกเพราะ 3 ปัจจัยหลักๆ ที่กล่าวมาแล้ว